

Fraaie vertegenwoordigers van de Pleurotomariidae
 Links: *Entemnotrochus rumphii* Schepman Midden: *Mikadotrochus hirasei* Pilsbry
 Rechts: *Perotrochus teramachii* Kuroda

PLEUROTOMARIIDAE . . . EEN MAGISCHE KLANK

De familie waartoe deze schelpen behoren, omvat tot nu toe 16 soorten (Lit. 1). Men vermoedde geruime tijd, dat deze familie was uitgestorven.

In 1855 ontdekte commandant M. Beau, een Franse marine-officier, een *Pleurotomaria* in een fuik tussen Marie Galante en Dominica, op een diepte van 180 meter. Het was duidelijk een recent exemplaar, hoewel het werd bewoond door een heremietkreeft. In 1856 benoemden Fischer en Bernardi deze soort als *Perotrochus quoyana*. In Japan waren reeds recente exemplaren van de familie gevonden, maar dat ontdekte men pas later. Het oudste bewijs hiervoor is een tekening uit 1843 in Mokuhachi-fu door Sekiju Musashi.

De kans dat er nog meer soorten van deze familie worden ontdekt, is niet uitgesloten, als men bedenkt dat er in de laatste acht jaar reeds acht nieuwe soorten zijn gevonden.

In Japan kent men nu zes soorten, in het Caraïbische gebied zeven, langs de oostkust van Zuid-Amerika twee, terwijl Zuid-Afrika er slechts één in zijn fauna telt. Het schelpenmuseum „In de Schulp” bezit drie vertegenwoordigers van deze familie:

Entemnotrochus rumphii Schepman 1879; *Mikadotrochus hirasei* Pilsbry 1903 en *Perotrochus teramachii* Kuroda 1955.

De eerste is de minst zeldzame, van de beide andere zijn slechts enkele exemplaren bekend. Het exemplaar van *Entemnotrochus rumphii* Schepman 1879 werd gekocht in Tokio, evenals *Mikadotrochus hirasei* Pilsbry 1903, terwijl *Perotrochus teramachii* Kuroda 1955 door ruil werd verkregen met het Nationaal Museum van Tokio.

LITERATUUR:

E. R. Cross, *Hawaiian Shell News*, XIX no 8 Aug. 1971, pag. 1—14.
 S. P. Dance, *Rare Shells*, Faber en Faber, Londen, 1969.